

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoCsp/25/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720203839
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6720203839.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členov senátu JUDr. Márie Kubincovej, PhD. a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobkyne: XXXH., nar. XX.XX.XXXX, bytom Na H. XXX/X, XXX XX G., právne zastúpenej JUDr. Borisom Čupkom, advokátom, so sídlom 9. mája 22, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému UNIQA pojišťovna, a.s., so sídlom Evropská 810/136, 160 00 Praha 6, IČ: 492 40 480, Česká republika, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky: UNIQA pojišťovna, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Krasovského 3986/15, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 812 948, právne zastúpenému spoločnosťou: CLS Čavojský & Partners, s.r.o., so sídlom Zochova 6-8, 811 03 Bratislava, IČO: 36 854 972, o zaplatenie 2.400,-- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen sp.zn. 10Csp/44/2020-261 zo dňa 12. júla 2022, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Zvolen sp.zn. 10Csp/44/2020-261 zo dňa 12. júla 2022 m e
n í tak, že žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %.

II. Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uznesením sp.zn. 10Csp/44/2020-261 zo dňa 12. júla 2022 prvou výrokovou vetou konanie zastavil a druhou výrokovou vetou žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 25.08.2020 domáhala proti žalovanému zaplatenia sumy 2.400,-- Eur s príslušenstvom. Dňa 18.05.2022 žalobkyňa doručila súdu prvej inštancie späťvzatie žaloby v celom rozsahu a zároveň navrhla, aby súd nepriznal nárok na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov konania, nakoľko späťvzatie vyplynulo zo záverov znaleckého posudku o jej zdravotnom stave a v čase podania žaloby mala k dispozícii odlišný lekársky posudok ošetrojúceho lekára I.. M..

3. Vzhľadom na to, že žalobkyňa vzala žalobu v celom rozsahu späť po prvom pojednávaní a žalovaný so späťvzatím súhlasil, súd prvej inštancie konanie zastavil.

4. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 256 v spojení s § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že zastavenie konania v prejednávanej veci procesne zavinila žalobkyňa, v dôsledku čoho by mal mať žalovaný nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni. Po preskúmaní dôvodu späťvzatia žaloby súd prvej inštancie dospel k záveru, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že predmetom konania bol nárok žalobkyne na poistné plnenie z titulu poistenia pre prípad trvalých následkov úrazu, pričom žalovaný v rámci svojej obrany vzniesol aj námietku premlčania,

ktorou sa musel súd primárne zaoberať. Žalovaný odkázal na § 104 Občianskeho zákonníka, s tým, že tvrdil, že čas poistnej udalosti je totožný s dňom úrazu. Súd prvej inštancie však na pojednávaní dňa 09.06.2021 v súlade s § 181 ods. 2 CSP pri predbežnom právnom posúdení veci poukázal na poistné podmienky Dieľ 2 Úrazové poistenie, čl. 5.1 Poistná udalosť, bod 2, kde je definovaná poistná udalosť odlišne resp. bolo v tejto súvislosti potrebné zodpovedať odbornú otázku: „K akému dátumu bolo možné považovať zdravotný stav žalobkyne po úraze zo dňa 11.03.2016 za ustálený“, v dôsledku čoho bolo v konaní nariadené znalecké dokazovanie. Po oboznámení sa s týmto znaleckým posudkom, v ktorom sa znalec vysporiadal s touto otázkou došlo k späťvzatiu žaloby právnym zástupcom žalobkyne. Súd prvej inštancie preto vzhľadom na okolnosti danej veci zastával názor, že nakoľko sa jednalo o odbornú otázku, ktorú musel v konaní posúdiť súdny znalec, hoci žalobkyňa pri podaní žaloby vychádzala z lekárskej správy s odlišným záverom, nebolo by v súlade so spravodlivým usporiadaním vzťahov, aby táto skutočnosť bola daná len na ťarchu žalobkyne. Zároveň súd zohľadnil aj postavenie žalobkyne ako spotrebiteľa, keďže sa jedná o spotrebiteľský spor. S poukazom na tieto všetky skutočnosti súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal za účelom predídania neprimeranej tvrdosti zákona.

5. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie v časti druhej výrokovej vety podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci nebola preukázaná existencia akejkoľvek výnimočnej okolnosti, ako ani existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali vybočenie zo všeobecného pravidla o povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane sporu neúspešnou stranou. Uviedol, že žalobkyňa v konaní netvrdila a ani nepreukázala, že by jej sociálna, zdravotná, ekonomická situácia neumožňovala nahradiť mu trovy konania a súd prvej inštancie tieto okolnosti ani neskúmal. Preto konštatoval, že súd prvej inštancie v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie, a preto je jeho rozhodnutie svojvoľné. Mal za to, že samotný zdravotný stav žalobkyne nemá vplyv na jej schopnosť uhradiť trovy konania protistrane. Zdravotný stav žalobkyne by bol vo vzťahu k povinnosti nahradiť trovy konania relevantným len vtedy, ak mal dosah na jej majetkovú sféru, v dôsledku čoho by robil žalobkyňu objektívne nespôsobilou, resp. neschopnou trov konania uhradiť žalovanému. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že v konaní nebolo zo strany žalobkyne preukázané, resp. súdom prvej inštancie skúmané, že by u žalobkyne v dôsledku úrazu došlo k poklesu schopnosti vykonávať akúkoľvek zárobkovú činnosť, resp. že by v dôsledku tejto skutočnosti bola uznaná za invalidného dôchodcu, prípadne stratila zamestnanie, ktoré pred úrazom vykonávala, čo by jej znemožnilo nahradiť mu trovy konania. Skutočnosť, že v danej veci sa jednalo o spotrebiteľský spor, podľa názoru žalovaného nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa. Žalovaný tiež považoval za potrebné vziať do úvahy, že žalobkyňa si v konaní od počiatku uplatňovala nárok, ktorý jej nesvedčal, resp. ktorého danosť nebola verifikovaná vykonaným znaleckým dokazovaním. Ak si žalobkyňa uplatnila svoj nárok na základe lekárskeho správ, ktorých správnosť bola znaleckým dokazovaním popretá, nejedná sa o dôvod hodný osobitného zreteľa, jedná sa o neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou. Vyslovil názor, že pokiaľ by žalobkyňa nevzala svoju žalobu späť v celom rozsahu, bolo by dôvodne možné predpokladať, že by žaloba bola súdom prvej inštancie zamietnutá. Preto považoval za krajne nespravodlivé, ak za danej procesnej situácie súd prvej inštancie žalovanému náhradu trov konania s odkazom na ustanovenie § 257 CSP nepriznal. Nakoľko však žalobkyňa svoju žalobu vzala späť v celom rozsahu, nie sú závery znaleckého dokazovania pre rozhodovanie o otázke trov konania určujúce. Konanie bolo zastavené v nadväznosti na dispozitívny úkon žalobkyne (späťvzatie žaloby), a teda platí, že žalobkyňa procesne zaviniла zastavenie konania. Nakoľko u žalobkyne neboli skúmané, ani preukázané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, vyslovil názor, že žalovaný má proti žalobkyne nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Z uvedených dôvodov nesúhlasil s odôvodnením súdu prvej inštancie, pričom takýto prístup zo strany súdu prvej inštancie sa žalovanému javil ako šikanózný. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalovaný mal za zrejmé, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na aplikovanie ustanovenia § 257 CSP.

6. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že ak súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa (hoci tie neboli dané, resp. súdom prvej inštancie v konaní skúmané a v uznesení vymedzené a zdôvodnené), a to napriek tomu, že v rozhodnutí konštatuje procesné zavinenie zastavenia konania na strane žalobkyne, vec nesprávne právne posúdil, nakoľko v danom prípade mal o trovách konania rozhodovať podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP a žalovanému mal voči žalobkyne priznať nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Pokiaľ súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nepostupoval podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, hoci na to boli splnené zákonné predpoklady, závažne procesne

pochybil. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 387/2019-60, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že v prípade použitia ustanovenia § 257 CSP je súd prvej inštancie povinný vytvoriť procesný priestor umožňujúci stranám sporu vyjadriť sa k možnosti použitia tohto ustanovenia CSP. Nakoľko uvedené zo strany súdu prvej inštancie dodržané nebolo, bolo konanie zaťažené inou vadou a súčasne tým bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. Žalovaný zároveň konštatoval, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci na to, aby mohol rozhodnúť postupom podľa ustanovenia § 257 CSP, nakoľko v konaní predchádzajúcom vydaniu uznesenia existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa neskúmal a v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie. Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej druhej výrokovej časti považoval za nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 220 ods. 2 CSP a súčasne tým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Pokiaľ súd prvej inštancie bez podrobného skúmania splnenia predpokladov na postup podľa ustanovenia § 257 CSP stroho deklaroval, že ten je daný vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu (ako aj skutočnosťou, že vec závisela od posúdenia znalcom), žalovaný vyslovil názor, že týmto postupom súd prvej inštancie porušil povinnosť náležite svoje rozhodnutie v tejto časti odôvodniť, a preto je rozsudok v tejto časti svojvoľný a nepreskúmateľný pre absenciu dôvodov, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 220 ods. 2 CSP a súčasne mu tým bola odňatá možnosť konať pred súdom. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v časti druhého výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a aby žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, eventuálne, aby uznesenie súdu prvej inštancie v tejto napadnutej časti zmenil tak, že žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a aby žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, a preto podľa § 388 CSP uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhej výrokovej vety zmenil.

8. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že v predmetnej veci sa žalobkyňa proti žalovanému domáhala zaplata istiny 2.400,-- Eur ako poistného plnenia titulom poistenia pre prípad trvalých následkov úrazu. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 18.05.2022 žalobkyňa vzala žalobu v celom rozsahu späť a nakoľko späťvzatie vyplynulo zo záverov znaleckého posudku o jej zdravotnom stave a v čase podania žaloby mala k dispozícii odlišný lekársky posudok ošetrojúceho lekára žiadala, aby súd nepriznal nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán konania.

9. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

10. Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

11. Podľa ust. § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

13. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že strana, ktorá v konaní, spravidla v spore, uspela, má zásadne, právo na to, aby sa jej nahradili všetky trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Citované ustanovenie § 255 ods. 1 CSP vyjadruje základnú zásadu uplatňujúcu sa pri náhrade trov konania. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia v ust. § 256 ods. 1 CSP. Výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok je ustanovenie § 257 CSP, ktoré umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočnú povahu. Pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa, súd prihliada jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k

uplatneniu nároku, k postojú strán v priebehu konania a pod. (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. M Cdo 14/99, uverejnené ZSP č. 1/2000 a prispôsobené novej právnej úprave).

14. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že v predmetnej veci pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikácia § 257 CSP neprichádza do úvahy a dôvody, ktoré súd prvej inštancie považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa, nie je možné považovať za také, ktoré by odôvodňovali výnimočné použitie tohto ustanovenia. Pri aplikácii § 257 CSP sú rozhodujúce dve oblasti, a to pomery strán a okolnosti prípadu. V danom prípade skutočnosť, že žalobkyňa zobrala žalobu späť z dôvodu, že späťvzatie vyplynulo zo záverov znaleckého posudku o zdravotnom stave žalobkyne, ktorá mala v čase podania žaloby k dispozícii odlišný lekársky posudok ošetrojúceho lekára nie je možné považovať za okolnosť, ktorá by odôvodňovala použitie § 257 CSP pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému, ktorý zastavenie tohto konania procesne nezavinil. Súd prvej inštancie zároveň v predmetnej veci aplikoval ustanovenie § 257 CSP bez toho, aby skúmal majetkové, sociálne, osobné zárobové a iné pomery žalobkyne, pričom ani žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala, že by jej majetkové, sociálne, osobné zárobové alebo iné pomery pri rozhodovaní o náhrade trov odôvodňovali aplikáciu tohto ustanovenia. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému podľa § 257 CSP.

15. Z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania žalobkyňa, a preto podľa § 256 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie vznikol žalovanému. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhej výrokovej vety podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie proti žalobkyni v rozsahu 100 %.

16. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

17. Uznesenie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).